

Bibliaóra – 2021.február 12.

Előfóhász: „Mindenki a saját tetteit vizsgálja meg, és akkor csakis a maga tetteivel dicsekedhet, és nem a máséval. Mert mindenki a maga terhét hordozza. (Gal 6,4-5)?” Ámen.

Ének: 371. dicséret: „Jézus Krisztus, egy Mesterünk...”

Előima

Istenem, Uram, köszönöm Neked, hogy tele vagy titkokkal. Hálás vagyok, hogy Te örökkévaló vagy, és ismered a kezdetet, a célt és ami azok között vár rám. Köszönöm, hogy kegyelmességed érezhető, kezeddel vezetsz, botoddal pásztorolsz, és tudom, hogy öröm van Nálad. Jó voltodért hála tölt el. Éneklek Neked új éneket és várom szavadat, amely felüdíti lelkemet. Esedezem ma Hozzád Megváltóm, mielőtt megszólalsz Igéd és Lelked által: Tisztítsd meg és újítsd fel mindazt bennem, ami elveszetté a fáradttá formált ebben a világban. Jöjj és add, hogy a Te ragyogásod a felhők idején is láthatóvá legyen rajtam, mert tudom, hogy boldogság térdre hullani, irgalmasságod áldani. Utamat e bibliaóra során is kísérelje áldásod, hogy kicsiny szívem megtapasztlja a nagy Úr irgalmát. Atyám, légy kegyelmes hozzám, bűnöshöz. Ámen.

Ószövetségi alapige: Mózes III. könyve 7, 1-21

„Ez a jóvátételi áldozat törvénye - igen szent ez is -: Azon a helyen, ahol az égőáldozatot szokták levágni, ott vágják le a jóvátételi áldozatot is. A vért öntsék körös-körül az oltárra. Az egész kövérjét pedig mutassák be áldozatul, a farkát is, meg azt a kövérjét is, amely a beleket takarja. A két veséjét is a rajtuk levő kövérjével együtt, amely a vékonyánál van. Fejtsék le a májon levő hártyát is a vesékkal együtt. A pap füstölögtesse el azokat az oltáron tűzáldozatul az Úrnak. Jóvátételi áldozat ez. A papok közül mindenki ehét belőle. Szent helyen egyék meg. Igen szent ez is. A vétekáldozatnak is, a jóvátételi áldozatnak is ugyanaz a törvénye: azé a papé legyen, aki végzi vele az engesztelést. Ha egy pap égőáldozatot mutat be valakiért, a bemutatott égőáldozatnak a bőre azé a papé legyen. Minden ételáldozat, amelyet kemencében sütnek, és mindaz, ami edényben vagy sütőlapon készül, azé a papé legyen, aki bemutatta. De minden olajjal gyúrt és száraz ételáldozat Áron összes fiáé legyen, egyiké úgy, mint a másiké. Ez az Úrnak bemutatott békeáldozat törvénye: Ha valaki hálaadásként mutatja be, akkor a hálaadó véresáldozaton kívül még mutasson be olajjal gyúrt kovásztalan lepényeket és olajjal megkent kovásztalan lángosokat meg finomlisztből olajjal gyúrt lepényeket. A lepényeken kívül kovászos kenyeret is mutasson be áldozatul, hálaadási békeáldozatán kívül. Mutasson be minden áldozatból egyet szent ajándékként az Úrnak. A többi legyen a békeáldozat véréért hintő papé. A hálaadó békeáldozat húsát még az áldozat napján egyék meg, ne

hagyjanak belőle reggelre. Ha valakinek a véresáldozata fogadalmi vagy önkéntes áldozat, azt is azon a napon egyék meg, amelyen az áldozatot bemutatták, de ha marad belőle, azt másnap is megehetik. Ha azonban még marad a véresáldozat húsából, azt harmadnap el kell égetni. Mert ha mégis eszik valaki harmadnap a békeáldozat húsából, nem kap kegyelmet, nem válik javára annak, aki bemutatta. Romlott hús az, és aki eszik belőle, azt bűn terheli. Nem szabad megenni azt a húst, amely hozzáér bármilyen tisztátalan dologhoz; el kell azt égetni. Ami különben a húst illeti, húst mindenki ehet, aki tiszta. De ki kell irtani népe közül azt az embert, aki tisztátalan léteére eszik a békeáldozat húsából, amely pedig az Úré. Ha valaki hozzáér bármely tisztátalan dologhoz, emberi tisztátalansághoz vagy tisztátalan állathoz vagy bármi tisztátalan utálatossághoz, és mégis eszik a békeáldozat húsából, amely az Úré, azt az embert ki kell irtani népe közül."

Kedves testvérek az Úr Jézus Krisztusban!

Amikor Mózes III. könyvét fellapozom, akkor mindig arra csodálkozok rá, hogy minden rendelkezés olyan aprólékossággal van papírra vetve. Minden eshetőségre figyel az Ige. Nincs benne hézag. Nincs benne kétely, hogy hogyan végezze a korabeli zsidó ember az áldozatok bemutatását. A hit aprólékossága: mindent pontosan és precízen. József Attilával valljuk: „Dolgozni csak pontosan, szépen, ahogyan a csillag megy az égen, úgy érdemes.” Hitünk aprólékossága és hitünk minden mozdulata. Naponkénti jóvátételi, hála- és békeáldozataink láncszemei. Mindent úgy, ahogyan az Isten mond. Isten használati utasítása a hit dolgaihoz egyedül Jézus Krisztus. Ahogyan Ő mondta és Ő tette.

Valljuk be, drága testvéreim, hogy hányszor precíz és százszázalékos életünk során elveszünk a részletekben hitünk szempontjából is. A hithű zsidóknak is ez lett a vesztük. Nemcsak a konyha, a gyerekszoba, a hálószoza, a nappali, hanem a belső szoba is lehet áldozatok bemutatására szánt eszközökkel teli és lomos, és nincs benne semmi tárgyilagosság és lényegre törő. Nekünk pedig már nem is kell sem levágni, sem hárttyákat eltávolítani, sem megsütöni lépényeinket és mégis minden munkamenetet még a hit dolgában is magunkévá akarunk tenni. Pedig még az Ószövetség is megjegyzi, hogy szent ajándék az Úrnak. Nem akármilyen, hanem szent ajándék az Úrnak. Igen szent ez.

Ez is kifejezi, hogy nem a mozdulatok, nem a lépések, nem a megolajozott cselekmények, hanem szívük állapota az, ami lényeges. A jóvátételi és vétékáldozat a bűnbánat által volt teljes, a hálaáldozat a hálás lélek által volt egész, a békeáldozat a belső elengedés által épül. Jóvá és igazzá Krisztus tesz. Az Ő áldozata. Szentté Isten által lesz és megszentelődik a szív állapota által.

Fontos eleme minden áldozatnak: „**Igen szent ez.**” Az áldozat szentség volta. Mi reformátusok nagyon félünk a szent fogalmától, ritkán használjuk. Pedig a szent érték. A szent Isten által érték. Istennek elkülönített. Sokszor még mi is

protestánsok, emberhez kötjük, pedig egyedül az Isten-emberhez, Krisztushoz kellene kötni. Az Ő áldozata „igen szent”, egyszeri és tökéletes. Nincs mit hozzátenni és nincs mit elvenni belőle. Megismételhetetlen. Ezért nincs szükségünk már áldozati állatokra, bakok és tulkok vérére, tűzre, olajra és lisztre. Mi az Úrvacsorában arra emlékezünk élő hittel, hogy Krisztus eleget tett a mi bűneinkért, azért adunk hálát, hogy az Úr teste és vére értünk hullt és egyedül az Ő áldozata által leszünk szentek, igaz hívek.

Ezután arról tanúskodik az Ige, hogy mi a papé, mert van jussa Lévi fiainak. Ha a földből nem is, de az étel és ital adott. Méltó a munkás a maga bérére. Nincs örökségük, de Isten gondoskodik róluk. Az ételért és az italért nem kell kilincselniük, hanem éppen a megszentelt személyek az Istennek bemutatott engesztelő áldozatok által voltak táplálva.

Isten védelme még abban is megmutatkozik, hogy az áldozatok élettartamát is elmondja. Szabad húst enni és fogyasztani, de tárolni nem. Volt olyan fajta áldozat, amit még aznap el kellett fogyasztani, és volt olyan, amit három napig is fogyaszthattak. A papok életgyakorlatává vált a hús feldolgozása és fogyasztása, közben a szent és sérthetetlen Istenre, a mindenkor őket megszentelő Úrra kellett összpontosítaniuk. Minden szent. Minden, amit végez: eszik, iszik, alszik, feláll és leül. A „hogyan” és a „miért”. Minden szent, mert egyedül Isten szenteli meg a szívet, a kezet és a lábat. Összefüggést találni, összefüggésbe hozni Istennel még a konyhai cselekedeteket is. A napi rutinos munkát. A húsnak a felszeletelését, annak elkészítését. Szentül élve előállítani, főzni és elfogyasztani az ételt. Hallgatni az Úrra nemcsak az elkészítés, hanem a fogyasztás terén is.

Miért?

Nem higiéniai szempontból, hanem főleg életviteli szempontból. Begyakorolni még a mozdulatot is és szokássá tenni az Isten parancsolatait a konyhában is. Nem megszokássá, hanem szokássá. Fogyasztás – konyha – étlap és Isten szent volta. Hogy lehet mindent összefüggésbe hozni az Úrral? A táplálkozást? A húsevést? Úgy, hogy esszük az Ő testét és isszuk az Ő véréét. Milyen a fogyasztásunk? Milyen a hozzáállásunk az ételmaradékokhoz? Húsok? Zöldségek? Hüvelyesek? Velük kapcsolatos fogadalmaink? Mennyit, mikor és meddig? Harmadnap már nem. Harmadnap feltámadott. Nem kap kegyelmet. Nem válik javára. Békessége elvész. Húsvét előtti hit – húsvét utáni hit. Mi a különbség? Húsvét!!! Maga a szó mire utal? Mert ugye még a református is szigorú böjtöt tart nagypénteken. Testi böjtöt is. Vajon miért?

Ám ha csak ekörül fogunk forogni, akkor mindig kevés lesz nekünk Krisztus áldozata. Csak a tiszta és tisztátalan kategóriákban fogunk gondolkodni, mint az Ószövetség népe. Mi tudjuk, hogy a Tiszta, a Szeplőtelen, a Szent, az Ártatlan, meghalt, hogy kiirtsa a bűnt. Míg az Ószövetség a bűnöst írta ki, addig az Újszövetség a bűnt.

Sokszor az étkezési szokások miatt elítéljük a másikat. Még más úrvacsoravételét is. A gyökér ott marad, csak az ágak vesznek el. Gyökerestől kivágni mindent: Ez Jézus útja. A fákat is gyökerestől kivágni: *„A fejsze pedig ott van már a fák gyökerén: ezért minden fa, amely nem terem jó gyümölcsöt, kivágatik, és tűzre vettetik (Mt 3,10).”* – hirdeti Keresztelő János.

Jézus megbocsát a bűnösnek – a latornak még halála utolsó pillanatában is: *„...ma velem leszel a paradicsomban (Lk 23:43)”*, de a bűnt utalja, és maga viszi fel testében a keresztfára. Van segítség. Jézus az egyedüli Menedék. Valljuk meg mi is úrvacsoráink alkalmával hálaadással együtt Tompa Mihály lelkész-költővel: *„Jézus! A te véred szent, Légyen szívünk bűntől ment; mert örök életet veled az remélhet, aki megveti a vétket.”* (442. dicséret 6. verse)

Közének: 116.zsoltár 10. verse: *„Áldozom néked hálaadással...”*

Újszövetségi alapige: János evangéliuma 9, 35-38

„Meghallotta Jézus, hogy kiközösítették, és amikor találkozott vele, megkérdezte tőle: „Hiszel te az Emberfiában?” Ő így válaszolt: „Ki az, Uram, hogy higgyek benne?” Jézus így felelt neki: „Látod őt, és aki veled beszél, ő az.” Erre az ember így szólt: „Hiszek, Uram.” És leborulva imádta őt.

Az Újszövetségben kevés helyen olvasunk kiközösítésről, de ahol megjelenik, ott erélyesen lépnek fel mindenkivel szemben. A Jézus által második esélyt kapott embert elítélik és kiközösítik, mert készségesnek és nyitottnak bizonyult Szabadítójával szemben. Kiesett a „Vakok és Gyengénlátók Országos Szövetségéből”, de helyet készített neki az az Áldott Orvos, az a drága Főpap, Aki személyesen kérdez rá arra, amit megvallott a nagytanács előtt.

Ugyanis nem a szombat a baj, nem is gyógyító személye, hanem az, hogy olyan görcsösen ragaszkodik hitvallásához: *„Egyet tudok: bár vak voltam, most látok.”* (Jn 9,25) Ez az élettapasztalata. A nagytanács számára a meggyógyult ember fanatikus, görcsösen ragaszkodó, és túlságosan jól látó. Ezért közösítették ki.

Jézussal való találkozása nem véletlen. Ő ugyanis senkit sem hagy magára, aki számkivetett, főleg azt nem, aki megvallotta az Ő nevét. A második esélyt nyert ember nem tudja, hogy kicsoda Jézus, ismeret hiányában szól még a nagytanács előtt is, de Jézus kérdése nem ismeretet, hanem hitet keres az ő szívében: *„Hiszel-e az Emberfiában?”*

Jézus mindig hitet keres, de vajon talál-e a földön. Nem a felfuvalkodott ismeret, hanem a szívbeli bizalom érdekli. A kötődés érdekli. A hovatartozás számára lényegesebb mint a személy leleplezése. Jézus be akarja venni a csapatba, de őszinte, világos, észszerű és nyílt kérdésére választ vár. Drága testvéreim! Az Igeolvasás közben mire fókuszálunk? Ismeret vagy hit? Hit vagy ismeret? A

túlzott ismeret felfuvalkodottá tesz, de a hit épít, gyöngéden közeledik és simogat. A hit nem érdes, hanem édes emlékezet.

Kedves Testvérek! Mindig a konfirmandusok jutnak az eszembe, amikor Jézus személyes kérdéseit boncolgatjuk az Igében. A Heidelbergi Káté éppen ezért logikus, mert kérdés-felelet nélkül nincs keresztyén élet. Isten kérdez, az adott egyén válaszol, de mielőtt azt tenné, Jézus felfedi előtte saját személyének a titkát. Emberfia – Úr – látod Őt, és aki veled beszél, Ő az. Milyen messziről indul el Jézus, és mégis milyen közelivé válik a meggyógyult ember számára. Emberfia – dánieli hasonlat (Dán 7,14), nem tudjuk, hogy valaha találkozott-e az Ószövetség olvasása közben ez a hithű zsidó ezzel a kifejezéssel, de nem az az érdekes, hogy mit olvasott, hanem, hogy mit, pontosabban Kit lát.

Olyan csodálatos, hogy itt már nincsenek vádak. Olyan csodálatos, hogy itt már nincsenek szemfényvesztő mutatóvonalak. Olyan csodálatos, hogy itt már nincs pellengérré állítás. Olyan csodálatos, hogy itt már nincs félelem, hanem az őszinte szavak mögött élet, biztonság és békesség nyugszik.

„Látod Őt, és Aki veled beszél, Ő az.” Jézus támpontjai kifogástalanok. Nem kell a sötétben tovább tapogatózni. Igen, Ő az, Aki kiközösítésed ellenére szóba áll veled. Igen, Ő az, Aki megszólít akkor is, amikor némaságra vagy ítélve. Igen, Ő az, Aki nem keresi a maga dicsőségét, hanem érted jött, téged keres, és veled akar valami újat kezdeni, mert a látás visszaadása az egy dolog, de a hit útjának a látása, az teljesen más. Itt már teljes átadásról van szó: Jézust dicsőítő magatartásról.

Az, aki eddig nem ismerte az Emberfiát, egyszerre csak leborult Előtte és megvallja: „Hiszek Uram!” Mondhatnánk szóból ért az ember. Itt pedig világos, egyszerű megfogalmazás áll. Az, akinek eddig nem volt ismerete, most színről színre látja Jézust és Urának vallja. Két személyes istentiszteletnek vagyunk tanúi. Drága testvéreim! A vak is láthat és a béna is járhat, ha hittel fogadja Jézus kijelentését. A kiközösített ember Istenként tiszteli Jézust és egyszerre tudja, hogy nem eshet ki abból a kegyelemből, amit Jézus kínál neki. Akit eddig nem ismert, most kézen fogja és vezeti világos utakon. Ez az igazi újjászületés, amit Jézus éppen Nikodémusnak címzett: *„Újjonnan kell születnetek!”* (Jn 3,7)

Isten népe csak így, ilyen módon, ilyen személyes módon újulhat meg. Hittel és Jézus kijelentése által. Személyesen és névre szólóan. Nincs más út. Te vajon kinek mondod ma, drága testvérem: „Hiszek Uram!” Volt-e leborulásod azelőtt az Úr előtt, aki kijelentette magát Neked? A te Sínei hegyed, a te templomod, a te belső szobád milyen állapotban van? Életed Ura meglátogatott már? Van hittel fogadott kijelentés az életedben? Az Úr szól, Igéje hív, de vajon hittel fogadod? Borulj le ma Jézus előtt, és kérd meg, hogy növelje benned a Belé vetett hitet.

Énekeld közösen testvéreiddel:

1. Az áldott orvos közeleg, A drága főpap: Jézus; Szava szívünk enyhíti meg, Egyetlen üdvünk: Jézus. Halld, mint zeng az égi kar Édes visszhangjaival! Szívemben is zeng e dal: Jézus, Jézus, Jézus!

2. Ki minden vétket megbocsát S bűnünk eltörli: Jézus. ./: Megnyitja a menny kapuját S vezérel minket Jézus. Halld, mint zeng az égi kar Édes visszhangjaival! Szívemben is zeng e dal: Jézus, Jézus, Jézus!

3. Kiszenvedt Bárány, tisztelet S dicséret néked, Jézus! ./: Te vagy a legfőbb szeretet, Csak érted égek, Jézus. Halld, mint zeng az égi kar Édes visszhangjaival! Szívemben is zeng e dal: Jézus, Jézus, Jézus!

4. Elmúlik minden fájdalom E drága névtől: Jézus! Édes örömmel hallgatom A te nevedet, Jézus! Halld, mint zeng az égi kar Édes visszhangjaival! Szívemben is zeng e dal: Jézus, Jézus, Jézus!

5. Testvéreim, ó, jöjjetek, Áldjuk e nevet: Jézus! Dicsérve énekeljete: Megváltó, drága Jézus! Halld, mint zeng az égi kar Édes visszhangjaival! Szívemben is zeng e dal: Jézus, Jézus, Jézus!

6. Ti gyermekek, kicsik, nagyok, A tietek is Jézus. Csak az ő útján járjatok, És veletek lesz Jézus. Halld, mint zeng az égi kar Édes visszhangjaival! Szívemben is zeng e dal: Jézus, Jézus, Jézus!

7. S ha egykor égbe térhetünk, Előttünk lesz majd Jézus. Trónjánál zendül énekünk E drága névtől: Jézus! Halld, mint zeng az égi kar Édes visszhangjaival! Szívemben is zeng e dal: Jézus, Jézus, Jézus! - Hunter W. - F.: Szász Béla

Aki teheti, hallgassa meg: <https://www.youtube.com/watch?v=hyXsI3F208M>

Utóima: Imádkozzunk olyan hitvalló közösségért, amelynek fontos minden ember: a beteg, a meggyógyult, a kicsi és a nagy, hogy ne fojtsuk el az igaz hitet, hanem támogassuk. Vizsgáljuk meg önmagunkat Jézus személyre szabott kérdésén keresztül a adjunk rá választ teljes leborulással. Belső szobánk csendességében tartsuk istentiszteletet Jézust imádva.

Úri ima: Mi Atyánk...

Áldás: „Megvan az ideje a hallgatásnak, és megvan az ideje a beszédnek (Préd 3,7)!” Ámen.

Ének: 50:1-3: „Az erős Isten, uraknak Ura...”